

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

Pozývame vás teraz s nami sledovať 2. časť 4-dielneho seriálu: „Isabelle Hercelin: breathariánstvo ako spôsob života,“ v relácii

Medzi Majstrom a žiakmi.

V uplynulém roce se Isabella Hercelin osvobodila od potřeby fyzického jídla a žije jako breathariánka.

Ve skutečnosti ji nikdy nenapadlo, že bude jednoho dne živým důkazem toho, že se lidstvo může vyživovat z prány nebo kosmické energie. Tak velmi neuvěřitelná zkušenost to byla pro Isabellu.

Není jednoduché to vyjádřit, naplňuje vás to 100 000 krát více a 100 000 krát lépe a je to 100 000 krát uspokojivější a 100 000 krát lepší než skutečné jídlo.

V minulé epizodě jsme se obeznámili s tím, že Isabella od narození nesnášela jídlo z masa a dávala přednost rostlinné

stravě. Dříve nevěděla, až mnohem později v rané dospělosti, že jídlo, které preferuje, vždy bylo vegetariánské. Když jsem opustila „rodinné hnízdo,“ potěšilo mě setkání s paní, která měla obchod se zdravou organickou výživou. A tam jsem poznala, že existuje

jiný typ jídla, který byl pro mě mnohem zdravější a mnohem příjemnější, který se běžně nazývá „vegetariánský.“ A tam jsem objevila, že „žádné maso, žádná ryba, žádný mléčný výrobek“

koresponduje s jídlem, které se nazývá vegetariánské nebo veganské

a od té doby jsem se opravdu začala živit s velkým požitkem. Poprvé v životě si Isabella opravdu užila chuť z jídla, když jednou objevila soucitnou a zdravou stravu bez živočišných produktů místo masité stravy naložené toxiny, která jí byla v mládí násilím nucena.

Vždycky jsem poslouchala své tělo.

Nevěděla jsem, že když se nejí maso, ryby, živočišné proteiny, že se to nazývá „vegetariánstvím“ a člověk, který nejí všechny živočišné produkty, že je vegan.

Dobrá, stále jsem objevovala každý den další terminologie, které patřily k jídlu.

Tato dáma mi ukázala jinou cestu k své výživě – doporučila mi, představila mi to – a od té doby jsem si to začala užívat. A pak jsem opustila domov, řekla jsem si, „Od teď se budu živit sama s potěšením.“ Neřekla jsem, že přestanu jíst. Řekla jsem si, že bych chtěla objevit příjemné potraviny, protože prakticky 17 let jedení – tak zvaného jedení – jsem v tom neviděla nic, co by mi dalo nějaké potěšení.

A tak to byla pro mě opravdu radost na mnoho let, objevit zeleninu, stravu založenou na rostlinných proteinech, která má tolik variant.

Jakmile Isabella objevila veganství, s velkým nadšením začala zkoumat všechny druhy jídla, které nabízel soucitný a Zemi přátelský způsob života.

A tak jsem objevila celou řadu velmi, velmi chutného jídla, mnohem chutnějšího, než co jsem znala předtím. A kousek po kousku jsem se učila tento způsob. Také mi pomohlo objevení řas a semen a opravdu jsem šla do samého konce. Ve svém průzkumu různých rostlinných

druhů potravin Isabella
poznala důležitost
organického veganství.
Organická strava
byla pro mě v té době velmi
důležitá, i když
jsem to neuměla vyjádřit
– z úcty k planetě.
A to byl začátek
uvědomění –
i když tam byli
předtím jiné věci –
začátek uvědomění,
že jsme spojeni
se vším,
a to je důležité,
abychom jako lidské bytosti
respektovaly tuto Zemi,
která nás přijala.
Isabella postupně začala
snižovat spotřebu
vařeného jídla
a začala do své stravy
zahrnovat více syrového
ovoce a syrové zeleniny.
A kousek po kousku,
jak roky plynuly,
poté, co jsem
experimentovala se vším, co
existovalo v rostlinné stravě,
čeho jsem si víc užívala
a dopřávala,
moje tělo
postupně volalo
po další věci
po změně stravy –
jinými slovy
téměř úplném vyloučení
obilovin, zbyla jen rýže
a quinoa.
Proteiny a to i ty rostlinné
z mé stravy kousek
po kousku
také zmizely.
Co se týká plodů,
ve skutečnosti jsem
nikdy neměla ráda ovoce.
Mé tělo nikdy skutečně
nepřijalo ovoce,
vyjma grepů

a čerstvých fíků.
Pokud jde o vařenou
zeleninu, opravdu se mnou
neladila; vlastně také ne
zcela syrová,
byla takzvaně
„částečně vařená“.
To mi opravdu udělalo
radost, mé tělo to přijalo.
Hlavně jsem konzumovala
vyklíčená zrna.
Opravdu jsem si tento objev
naklíčených zrn
také užívala,
asi před 20 lety.
Neměla jsem zahradu,
mohla bych říct,
že od mého narození
jsem neměla zahradu,
vytvořila jsem si
vlastní interiérovou zahradu,
kterou má velmi ráda
i má dcera, tuto
domácí interiérovou zahradu
a mořské řasy.
A co chci říct,
je to pro mě, na mé cestě
– a to je důležité –
opravdu jsem naslouchala
co by mi udělalo radost
a mé tělo opravdu vyjádřilo,
co v té chvíli
potřebuje.
Je to unikátní cesta
pro každého
a je důležité
pro každou osobu nalézt,
co se hodí k jeho potřebám.
Podle Isabelly
tělo každé osoby
má své individuální potřeby
a pokud nasloucháme svému
tělu, přirozeně poznáme,
co lze poskytnout
pro nejlepší fungování.
A krok po kroku
jsem poznala, že mé tělo
zná mnohem více.
My jako lidské bytosti
jsme myslím

naprosto úžasné, protože
naše tělo ví.
A jelikož je naše tělo
řekla bych unikátní, je
unikátní cesta pro každou
lidskou bytost a je to na nás
najít si svou vlastní cestu.
A myslím, že čím více
se ocitáme
v tomto naslouchání
v těchto potřebách,
v této radosti a harmonii,
tím více nám
naše tělo bude říkat,
co je pro něj dobré.
Ve skutečnosti
lidstvo nepotřebovalo
fyzickou potravu,
k udržení našeho těla.
Mnoho breathariánů
má stejné přesvědčení
včetně
Dr. Christophera Schneidera,
chemika, naturopata
a breathariánského trenéra.
Řekl: „Věřím, že jak lidstvo
přišlo na Zem, nepotřebovalo
nic konzumovat.“
Supreme Master Ching Hai
jednou vyprávěla
buddhistický příběh, který
objasnil náš původní stav
bez jídla.
V té době
tento svět neměl žádného
vůdce, žádné bytosti, nic,
a pak
jedna z bytostí
z vyšších planet
viděla tento prázdný svět
a trůn byl připraven,
takže přišel dolů.
Takže to byl ten první,
nazýváme ho Brahmou.
Dobrá, podle
příběhu, ano?
Řekl to Buddha.
A pak najednou viděl,
že je sám
a to bylo k ničemu, tak řekl

„Přál bych si, aby za mnou
přišlo více bytostí.“

A pak přišlo
mnoho těchto nádherných
lidí z planety
Guang Yin.

Nazývali ji Guang Yin,
protože na této planetě
se lidé vyživují jen
světlem a zvukem;
neměli potřebu
pevné stravy
jako my nyní.

Tak pomalu mnoho z nich
přišlo do tohoto světa
a usadilo se tu.

Když sem přišli, žili
ve světle a slávě.

Létali kamkoli chtěli
a byli v okamžiku
kdekoli.

Nebylo zapotřebí vozidel
ani žádných fyzických
dopravních prostředků,
nebylo zapotřebí žádný
jazyk, stále si navzájem
dokonale rozuměli,
byli stále velmi svobodní
svým způsobem
a ve své nádheře.

A žili ve slávě po dlouhé
dlouhé, dlouhé, dlouhé,
věky – triliony roků.

Pak se tento svět pomalu
stával více hmotnější,
krásnější,
viditelnější
a slavnější.

A pak se některé
z těchto bytostí
procházely kolem moře
a létali kolem mořského
pobřeží a viděli nějakou
pěnu na moři.

A tato pěna vypadala
tak krásně, tak vábivě
a voněla tak hezky -
mnoho velmi podivné
vůně vycházelo
z této pěny,

kteřá plavala na moři.

Někteří z nich byli
zvědaví a přistáli dolů
a ochutnali
trošku z toho -

nikdy nic takového
předtím neviděli;
nikdy dřív se to
neobjevilo.

Nejdřív si to prohlédli,
bylo to tak nádherné
a tak neodolatelně to vonělo,
tak to ochutnali
a bylo to tak dobré.

Nikdy nic předtím
nejedli a nemysleli,
že to potřebují.

Nemysleli, že existuje taková
věc, která byla tak
dobrá a chutná,
tak jedli více a více
a více

a pomalu se každý
dozvěděl o té
krásné pěně na moři,
kteřá tak dobře chutnala
a voněla tak příjemně
a nádherně, tak všichni
přicházeli a jedli ji.

A čím více jedli,
tím těžší se stávali
– měnili svůj vzhled
a měnili svou energii,
a pomalu

už nemohli více létat
na velmi dlouhou vzdálenost.

Pomalou jejich Světlo,
jejich aura slábla
v jednotvárnější barvě.

Ale oni si toho
moc nevšimli.

Tak či onak, je
příliš pozdě na změnu -
je to příliš dobré: čím více
jedli, tím více chtěli,
nemohli přestat jíst.

A poté, co každý jedl
pěnu, pěna byla pryč -
příliš jedli... byla pryč!

A pak se něco dalšího

objevilo na Zemi,
druh pšenice,
kteřá všude rostla
a každý si mohl vzít
a jíst ji -
druh plazivé pšenice.
To měli lidé také rádi,
protože nebyla další pěna
a zkusili pšenici.

Pšenice byla také
velmi chutná, dobrá,
nádherná a voňavá,
tak ji jedli
a všichni jedli.
A čím více ji jedli,
tím hrubší byly jejich těla
a duch.

Sotva už mohli více létat.

A jejich fyzická těla
se měnily k horšímu,
ne k lepšímu.

Předtím byla nádherná
a skvělá, ale nyní
vypadala hrubší
a nějaký zvuk
začal nyní vycházet
z jejich úst.

Předtím nebyla potřeba
mluvit, nyní museli
udělat nějaký zvuk,
aby jim sousedé rozuměli.
Jenom nějaké žvatlání, ale
byl to nyní zvuk.

Nemohli teď přestat jíst.
Stali se jako závislí.

„Och!

Je to tak krásné, tak dobré!“

Tak jedli.